

Chodit po provaze je snadné

/Ivan Wernisch mládeži/

42. svazek umělecké edice Modrý slon

2 /

Tato kniha vychází za laskavého přispění
Ministerstva kultury České republiky
a Tiskárny Libertas, a.s., Praha

Veškerá práva vyhrazena
© Ivan Wernisch, 2011
Illustrations © Jiří Stach, 2011
Epilogue © Richard Drury, 2011
© Meander, 2011
www.meander.cz

ISBN 978-80-86283-93-7

1. oddíl

/dítám/

4 /

Střelnice

Bác a bác! A vše se třese
ve starém plechovém lese,
celé dny a celé roky
sypou se do lesa broky,
je tu broků po kolena.
Vystřelím si na jelena,
jelen padne, hop! a zase
se tu spokojeně pase.
Vedle něj se pasou laně,
vystřelím si taky na ně.
Vystřelím si na tetřeva,
tetřevovi však to neva,
vůbec mu to nevadí,
cvičí na svém náradí,
otáčí se na haluzi,
vůbec ho to neomrzí.

Vystřelím si na kance,
medvěd se dá do tance.
Už mám loket otlacený,
namířím však na kačeny
v brčálovém rybníce,
pic! a trefím zajíce.
Je to pravda, nebo sen?
Zajíc tluče na buben!
Zůstal bych tu celý den,
celý den a celé roky
v lese, kde haraší broky,
v malovaném lese z plechu
dřímал bych v rezavém mechu,
dokud by ten starý les
celý nesežrala rez.

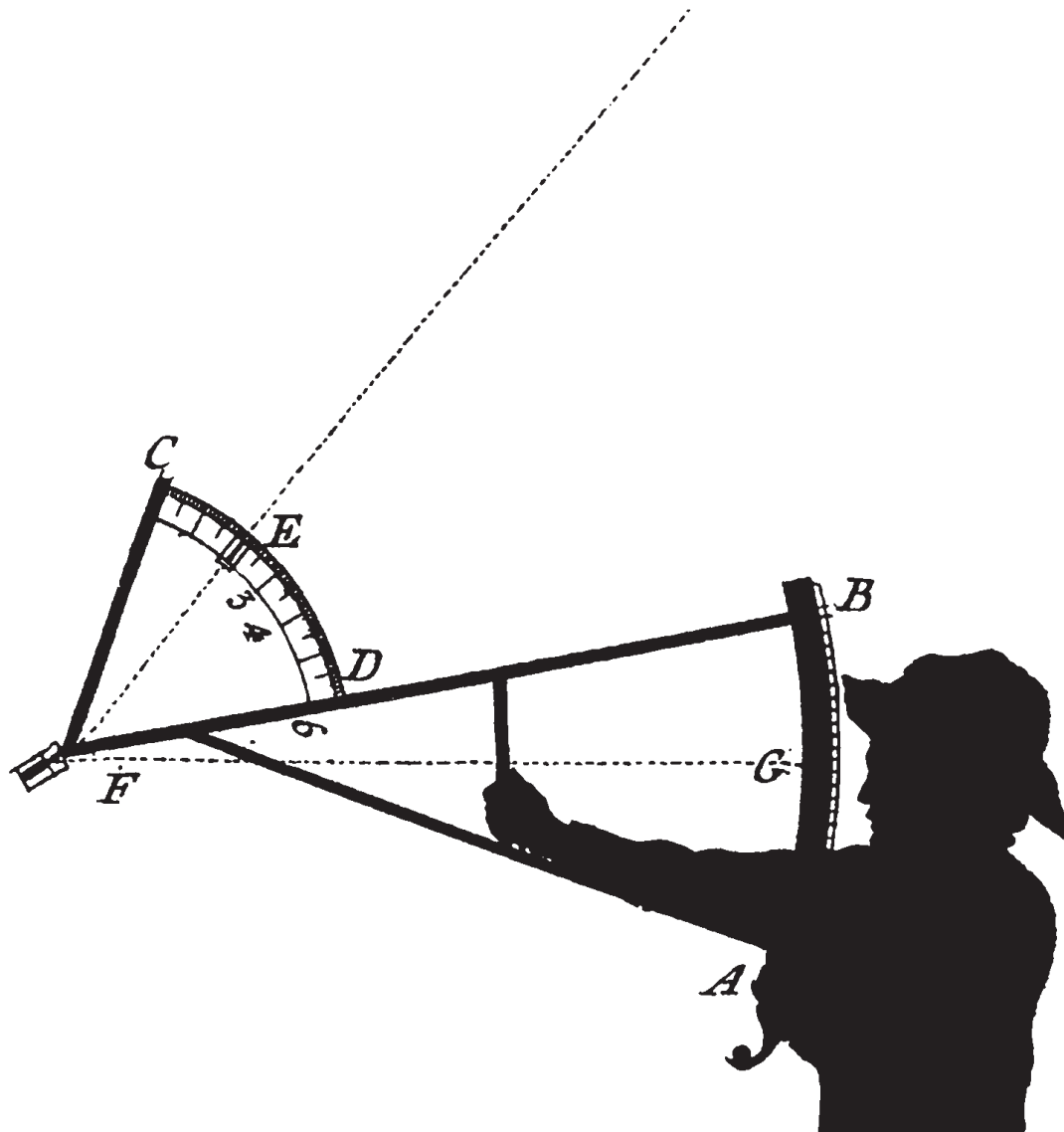

5 /

37

6 /

Vana s dešťovou vodou

Vymetu listí
z altánu,
pak opřu koště
o vanu;
je to velmi
stará vana,
už je hodně
oprýskaná.
Potichoučku v ní
tone moucha,
dešťová voda
nezašplouchá,
nezašplouchá, když
vrabec klove
do tenisáku,

jenž tu plove.
Je to velmi
stará vana,
oprýskaná,
otřískaná,
vidávám, jak z ní
píjí ptáci.
Stojí tu jen tak
pro legraci
na krátkých nožkách
pařatých;
brzičko začne
padat sníh,
dešťová voda
zamrzne,
rez ještě více
zezrzne.

7 /

Ukolébavka

Nahoře na hoře zavátá koliba,
sedí tam Maria, děťátko kolíbá.

Sedí tam ve větru bílá jak sníh,
ruce má prokřehlé, děťátko v nich.

„Josefe, Josefe, miláčku milý,
podrž mé děťátko, kolíbej chvíli!“

„Nemůžu, Maria, polož ho na zem,
vždyť prsty nepohnu, ztuhly mi
mrazem!“

Na hoře zavátá koliba,
Maria děťátko kolíbá.

Veselý výlet

Vyrazil jsem si kdysi, maje
místo koně modrou husu.
Přijel jsem do divného kraje:
Jestřáb a vrána loví v tůni,
chytil se vykrmený čuník.
Komáři sedli za stůl, hrajíce
šachy. Ratlíci honí zajíce,
běhají pořád kolem dokola.
Medvěd se vznesl, chytil sokola.
Támhle si jelen něco zašívá,
o závod se psy běží prašivá
kobyla. Myši staví věž.
Vlk hlídá ovce. — Byl tam též
rak, který létal jako pták.
A kohout přemohl dva lapky.
Věřte mi: osli šijí čapky,
jestli to bylo všechno tak.

8 /

O Štědrém večeru

O Štědrém večeru jsem musel
otáčet v kuchyni rožněm,
popálil jsem si přitom prsty,
štípalo to hrozně.

Ze všech stran začly lítat jiskry,
všecko se začalo hádat,
lžice křičela: Rendlíku,
už tě nemám ráda!

Tu vstoupila tlustá svině,
rozhlídla se, a hele,
přiskočila ke kolíbce,
strčila do ní sele.

Pak se rozkřičela drůbež
na kuchyňském stole,
talíř strčil do poháru,
bác! oba byli dole.

Přihnal se kornyfel
jak nahý černý chlap,
praštil chvostem do omastku,
do pekáče šláp.

Kdekomu vyklnul
a potom začal křičet:
Zakovat všecky do želez,
šup s vámi do temnice!

I rožeň se dal do křiku
a skočil na kocoura,
pekáč se vysmíval utěrce,
řekl jí, že je coura.

Tu pravil rošt: Pro pět ran Pána,
přestaňte se hašteřit,
dnes není čas na hlouposti,
dodělejte večeři!

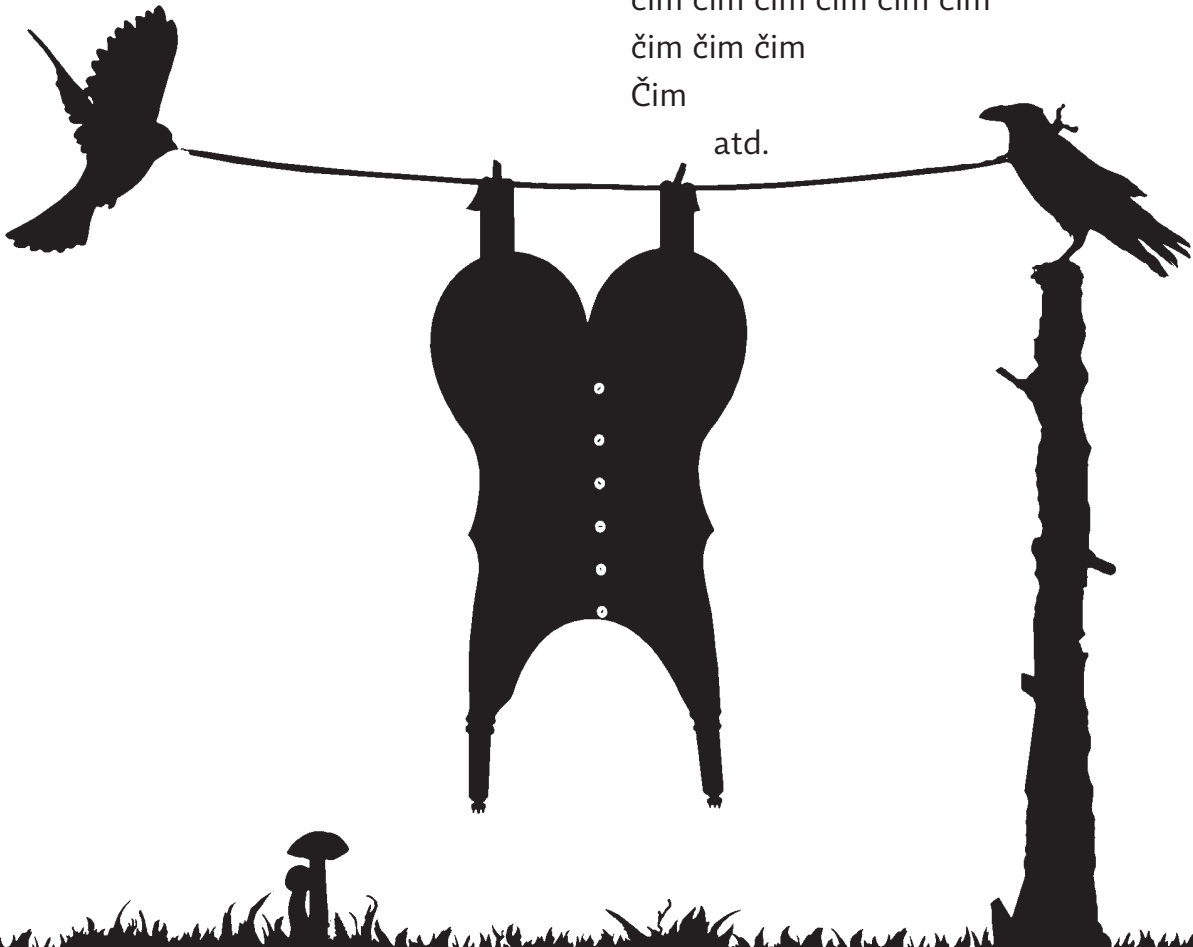

9 /

Vrabec

Čim čim — čim čim čim
čim čim čim — čim čim
čim čim čim čim čim čim
čim čim čim
Čim

atd.

10 /

Dobrej večír!

— Dobrej večír, Mařeno,
eřtř nejni vařeno?

— Helej, tůdle jezero —
napi se, ty mizero!

Něco tu pro tebe mám

— Něco ti dám.
— A co to bude?
— Stříbrné necul se
a k tomu zlaté vůbec nic
v nijaké škatulce.

Rozpočítávadlo

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět —
bože, to je divnej svět!

Les

Les
vyčkává. Starý, škodolibý
les

Pojď, pojd', hledej
Je to někde, nevím kde
Schoval to tam, nevím kdo
Je to něco, nevím co
Hledej, hledej

Ve strži
hledej dveře
mezi kořeny

11 /

Jsou tu sklepy
do kterých se sestupuje
po dlouhých kamenných schodech

Hluboké sklepy
a v nich
tvé kroky
tvůj dech
a cizí smích

* * *

král hlupec přikázal
vínu téci
přikázal masu péci se
medvědům tančit
a šaškům ať se smějí

pak zatvářil se přísně

přistupte milci milostenky
král hlupec přikázal

od ucha k uchu hubu
přistoupili milci
a milostenky též
s malíčkem v koutku úst

slavnostně odkašlal si král
a pravil jen se smějte dál
neb zítra zase vyjde slunce
tak jak jsem přikázal

12 /

Ti nejlepší ptáci...

Ti nejlepší ptáci, jaké znám,
jsou husy a kachny, ňam, ňam, ňam!

Husička, to je nádhera!
Kdyby tak chtěla některá
navštívit mě v mém chudém domě,
aj, to by bylo něco pro mě!

Anebo kachna: káč, káč, káč,
přišla by rovnou na pekáč!

Tři raubířové

Přijeli tři raubířové,
přijeli jsou ku hospodě
a jali se tlouci na vrata,
pravíce, že jsou hrabata,
pravíce, že jsou ňáký hrabata.

„Otevři, hospodská, otevři,
připrav nám postel a večeři,
neboj se, jsme tu jenom tři!“

První hned pospíšil nakrmit koně,
druhej se postaral o vodu pro ně,
třetí šel rovnou do kuchyně,
tam uviděl děvečku, která
byla tý hospodský dcera.

„Ó pověz, hospodská,
to je tvá dceruška,
nebo jen nějaká děvečka?“

13 /

„Hraběcí vašnosti,
to je moje dítě.
Co si račte přát
ke skopový kýtě?“

„Napřed trochu vína,
asi tak půl džberu,
a až sním tu kýtu,
dám si tvoji dceru!“

Vtom přišel z raubířů ten druhý
a povídá:

„Jen mu přines, hospodská,
všecko, co máš, kromě
tady týhle krásný holky,
ta je totiž pro mě!“

A ten první, ten zas povídá:
„Tak to ne — já ji viděl dřív!
Uhni mi z cesty, dobytku,
nebo vytáhnu bambitku!“

A ten druhý povídá:
„Vždyť se nezlob, kamaráde,
počkej, škoda řečí!
Tak tu holku rozdělíme,
na co máme meče!“

A tu ten třetí z těch raubířů, byl to
jejich hejtman,
přišel a povídá:
„No tak, no tak, co to slyším! Jen ji
nechte vcelku,
já si ji vezmu za manželku!“

A hospodská si utřela slzu a řekla:
„Takový štěstí najednou,
děti, pánbůh s vámi,
to já vám honem musím dát
svoje požehnání!“

14 /

Mistr tesař

Mistr tesař po žebříku
leze na stodolu,
potom žebřík obrátí,
poleze zas dolů.

